

בעקבות דמשיחא

כל דבר שיש לו תקופה הוא מתחזק במציאות, ולפי רובינו ר' יהודה בזמנו היה
— כן היה מידת עליון.

מן- מי מונע הדרישה בדוק אליהו והתרשלות בזה, על מושנים בצורות
המנויות של האדם וכל המושנים הנדרשים להשלמות בחוס ל תורה ולשם ד', כМОון
אותם השיבושים אין נמצאים למכיר כי אם דוקא באות שטוב חן טוב, ונוטים
הם לשוב עליה של תורה ואמונה מפני נתיות העובה בעצם נפשם, ומפני הנוכן
הטוב בדרכיו יושר, על כן ימצא התבונ במקום חבר.

כדי לזכות את הטביהם ולהעמיד הדעתו, ועמנון הרגשות והמעשים, על תחרון,
מצאים במציאות עז פון, המשווים מכל חברה טהור וקדושה, ובכל עול קדוש
וראו, והמ בחירות ריקם מכל דבר חובי טוב, אין נקיים ג'ב בשבושים הבאים
לרבני הקניניס הרוחניים החביבים העוביים, וכפי גורך זבוריים ים תקיפה
וחשפחת גברת.

וכפי רוב העמל שיעמולו דורשי ד', להעמיד המושגים האמוניים, והדברים המשם
תפעים מהם, על תחרותם ואמתתם, כן תוסף תעוזת הרישעה לדת, עד שבאפשרת
הצורך להז ואבדן תולמה — "כעישן תכלת, וועלתה תפק פיה" ? ויהיה אז "פתחון
פה למוחלים לד' ?".

על כן העמכת הדעת בדורשי ד', והרחבתם הסברתם: בכל זרכי חכמה ותפארת
שבועלם, תיא ריטה למחלת הוצאותה בעקבות דמשיחא, לא רק על ערכם המוחש
לכד, כי אם גם על ערכם ושרישות, שטייא מועצת מוקטן מנגד הדשאה האלהות
להונאה בעולם, ככתוב "אם גביה ננסר ואם בין כוכבים יש קו" משם אויריך
נאם ד' ? ?, ועל דורשי ד' נאמר "הוא מרומים ישכו מצדות סלעים משגבו להמו
ניתן מיטן נאמנים" ? ונאמר "בהתם דונגע מפני אש אבדו רשיים מפני אלקים
צדיקים ישמו יעלשו לפני אלקים ויישו בשמה" ?.

*

"זוד דגלי מסכת כתיב ביה יראיך יראוני וירשנו, שאל דלא נלי מסכת כתיב ביה
ובכל אישר יפנה ירישע" (עירובין 22). הנזהון על המתנגדים ביהוד בעניות
הרוחניות מצטייר בשני פנים: הא, להראות את הצד הרע שיש באו העבון שהוא
רוואה לנגד לה, ובחראות עד הארץ יטמע העם והוא תורי המהיר הטוב. אולם, לכל
דבר רע יש איה עניין טום שמדוינו הוא מושך את הלבבות אלין, על כן, אעפ"י שיט
זדק גדול בהראות הצד הרע, מ"מ כל זמן שרק התוכנות הרעות ישמייע — יפעל
רק שחוטמניים היהודים ירישיין את המתוקמים, וביצביל טהם רזים באו חילך הטעם הם
את הצד הטוב, הקטו, שיט בזוניהם, ובעצביל טהם רזים באו חילך הטעם הם
מנאצים וברשיעים, על כן לא יהי תהזה נזהון על הרישעה נזהון שלא, פון שטאיכ
יעבור מוחיק בדעתו ומוציא את דעתו במרעין הטעם שלן, זה נזען מפני שלא נלה
המעמיד על האמת את המבנה ביטולותה.

אבל נאוינו כי שטונחה את כל ההשקות הבלתיות, ומגלה גם את גדרין הטוב
שיט בחרוג המרובה, ובברור את סופת התייבש שיט לתמוהוקים בדבוקם שחרע מירוב
הה. שטוא מפני איו קורטום שיל צום גאנדער גן, ויעז כי הוא בראה בצל שטריך
לחכיל את הגרעין הטעם בעזם פודבו, ולחשבר מכל הדברים הגרעים והגזרמים לה,
או נס האויבים עזם נבלאים כל אוב ומיין שטמ שטפיאיזט יותר נטה שחשכין
לפוי זה, או פשלים הם עם הצדיים גמזהוקים בחוטם המרובה הפלל, על כן
זוד דגלי מסכת כתיב נזה וויה זוד כל דרשו יישרי, דמשיכים ומדיזים להוציא,
להזכיר את הטעם בעזם, ולחשבר מכל רע שטוף להרים גם בחפש דרך שופת ונזנחים
טופין.

ארהרט הרתקה (אדוּן)

בכ החרבורו המוסרי שבא כעופף, ככ פרוקת האלק שהתורה והמצוות המשירות, הכב
בא מצד שחדרש והמחשبة הובעים את תפוקדם. הם דורותים חידוש עופף. החדש צריך
וקופחת כחוות' בשכח וברעיון, וסדרה תורתם. יקכלו ממי' צורה חדשה שבוארת
ויראה, המורמות הטבוות' והסיות שמירת התורה וקבלו טעם פניו ורוחני נמתק
ומכובד בלבוד נעה, והדרישה של זה רטעם המובהך והענוא בבר מוכנת היה
בעוגנות, ומתו שאיו הורש וմבש כזאת את ההרישה גדולה זאת ע"י הרחבת הרוועה
והארה של המאור הפנימי של חכמת ישראל של נשנת התורה, ע"פ הדוח מתקצת ואינו
ירודע מה, הכב איינו גיש בעניין, בכם מוגה ומוחיב אויבו מוצא כן, מפני שהוא
מבקש עופף מואר ומתרשם. סבור הוא שימצאנו בשמייהת בכ הרונו - והוא טעות, הוא
ימצאנו רם בהארת החדש, בצחות המעין וראה אגוז תורה ונשנת יסוד האמונה
ונdot אנקוקים. אפקוט הדעת הוכב ונדחה מפני אור המוחין המשמש ובא, הוכבר
ומואר, שהoir באנו הכרת עכונה, אפקוט-гадינות, פיוו שהגיעה השעה, בזוזו
שרכבות מוכשרות לאחדות, תורס התחרשות רק כעקב את האור הגדום שכא יוכב
ב"כ מחר כהופיע. רפויו ידים בתורה יוכב רק לאחר אור האגואה. אבל הקטנות
הנדרשת לחרדות, תארחה אפיקו מפני החבשה ש התבוצחות האורה הגודפה, אפיקו
בחיות' כמושת בכת, ורעיון צבן הצרו' שכובע וביותה, ומה בורא הוא המץ'
באורו הפרק, שמוריו הצלבות הנוכחות וגהנות, זוהיו הדאות, שאינם באים מהoir
ב"א ע"י שנoir אונט בעדעת והשכפ בדמיונה פירותה הגו, אריכם באים, כמה חסור
ואפס תחציב, ומה מעקפת היה החרבה של אותן שרוואים בעיפייתו שהאורות הגדופה
 dredשת את תפוקה ב"כ בחוקה, ועדין עומדי'ם ומעבדי'ם את בכ המזב הקטנו עט'
שפכוו ופליותו, ואינם שמיים עם כב כבאות שעדר מכבר הסבוך שיבוא וראייד
בזוזו, אחריו אשר הוא עומד אחר תכסון, משגרת מזחץ מזחץ מזחץ מזחץ מזחץ מזחץ.

או חומי'ם מהסדר שבחיה את מהר סירוי היבור בתפליות הפלויות שהתורה והמצוות, בנרות האמונה, וככ תפלות רהמידות הנמשכות ממנה. און חומי'ם
בחיה את עצמו ואת הארץ, בזוזו השמיות מהאות ובראות, המקינות כוון בזוזו
בזוזו, מצד השפעת אורח שתורה.

ככ עופף של צבוקה שבס דוד ולאבון בבונ הדרה הטפשות והטהות, חן
בזוזו שאון יס רוחם בתוקף ותוקף. נסבוך תוקף יס פאן תבקע, פאן גדרה אורה, אפ'
ככ יס שאון כי סבריו שסבירות הורה וראוי סב' יס בז זוחב וחשוף, אלסן בז'
ככ עזב צבוקה בז' תוקף אורה, ככ אורה דוד. גו זוחב פאן תבקע
בז זוחב, גוד תבקע העשוי הענין, ותבקע העניא דרכ' גו. ככ זוחב צבוקה
בז זוחב, גוד תבקע העשוי הענין, ותבקע העניא דרכ' גו. ככ זוחב צבוקה
בז זוחב, גוד תבקע העשוי הענין, ותבקע העניא דרכ' גו. ככ זוחב צבוקה